

Ochtendritueel

Op de vage grens van dromen en ontwaken,
Halfslapend, heimelijk genietend van de rust,
Merk ik een licht gefladder rond mijn maag.
Vlinderlijk, prettig hinderlijk, als een zoele windvlaag,
Voel ik dat jij me op mijn vingers kust,
En kruip ik, dodderig, dieper onder het hemelsblauwe laken.

Wetend dat jij gebogen staat over dat luie lijf van mij,
Zwaar en tastbaar, ik voel de spanning stijgen,
Laat ik mijn gevoelens van liefde stromen.
Smachtend, stil afwachtend, als in zoete dromen,
Luister ik naar jouw woordeloze, zwoele hijgen,
En draai ik me, plagend, niet afwijzend, op mijn linkerzij.

Langzaam mijn ogen openend, tevreden over mijn besluit,
Berustend -jouw overtuigingskracht zal 't van de mijne winnen-
Tover ik een glimlach op mijn gezicht.
Energiek, doch niet te fanatiek in 't vroege ochtendlicht,
Geeuw ik, rek me uit, raak weer bij mijn zinnen,
En zeg ik: 'Kom maar Fikkie, dan gaan we samen uit.'